

Sygn. akt III KRS 65/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

SSN Krzysztof Staryk

SSA Anna Szczepaniak - Cicha (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania P. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 29 lipca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego ogłoszonym w Monitorze Polskim [...], z udziałem M. C., A. D.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 grudnia 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

P. W. odwołał się od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie nieprzedstawienia jego kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...].

Uchwałą z dnia 29 lipca 2014 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do

pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego [...] kandydatury M. C. - asystenta sędziego i A. D. - starszego radcy Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa oraz nie przedstawiać kandydatur 65 innych osób, w tym P. W. - referendarza sądowego. Jednocześnie umorzono postępowanie wywołane zgłoszeniem ośmiu osób, wobec powołania tych osób na inne stanowiska sędziowskie oraz cofnięcia przez nie zgłoszeń. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa zaznaczyła, że na dwa wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym [...] zgłosiło się 75 osób. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 28 lipca 2014 r. przygotował stanowisko, dotyczące rozpatrzenia i oceny zgłoszonych kandydatur. W jawnym głosowaniu przyjął bezwzględną większością głosów rekomendację dla kandydatur M. C. i A. D.. Zespół, rekomendując kandydatury M. C. i A. D., wziął pod uwagę wyróżniającą ocenę kwalifikacji każdego z kandydatów sporządzoną przez sędziego wizytatora, doświadczenie zawodowe kandydatów, ocenę ze studiów i egzaminu sędziowskiego, a także pozytywną ocenę Kolegium Sądu Okręgowego w [...] oraz poparcie uzyskane na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego. Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła przedstawioną przez zespół argumentację i na posiedzeniu podjęła uchwałę o przedstawieniu właśnie tych kandydatur Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. Rada uwzględniła ocenę kwalifikacji kandydatów i kryteria określone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz spełnienie warunków przewidzianych w art. 61 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Rada podkreśliła, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy. Rada ma za zadanie wybrać najlepszego spośród bardzo dobrych i dobrych kandydatów. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności Rada uznała, że najlepszymi kandydatami z grona wszystkich ubiegających się o urząd na stanowisku sędziego sądu rejonowego są M. C. i A. D.

M. C. ukończył studia prawnicze z oceną bardzo dobrą, zdał egzamin sędziowski na ocenę dobrą, a od 8 listopada 2010 r. pracuje na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w [...]. Uzyskał wyróżniającą ocenę kwalifikacyjną sędzi wizytator co do przygotowania merytorycznego, jak i cech

osobowych takich jak opanowanie, takt, wysoki poziom kultury osobistej; jest przy tym zorganizowany, dociekliwy i bardzo pracowity. Kolegium Sądu Okręgowego jednogłośnie udzieliło poparcia tej kandydaturze, a Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego zaopiniowało kandydaturę M. C. przy następującym wyniku głosowania: 42 głosy „za”, 26 głosów „przeciw”.

A. D. ukończył studia prawnicze z oceną dobrą, w 2004 r. zdał egzamin radcowski z wynikiem pozytywnym i wpisany został na listę Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. W latach 2001-2006 pracował w Departamencie Prawnym Ministerstwa [...], a z dniem 14 marca 2006 r. został mianowany radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, od 1 lipca 2010 r. jest starszym radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Uzyskał wyróżniającą ocenę kwalifikacyjną sędzi wizytator, która podkreśliła wysoki poziom znajomości prawa cywilnego materialnego i procesowego, terminowość, rzetelność kandydata. Kolegium Sądu Okręgowego w [...] jednogłośnie udzieliło poparcia tej kandydaturze, a Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego zaopiniowało kandydaturę A. D. przy następującym wyniku głosowania: 27 głosów „za”, 41 głosów „przeciw”.

Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła stanowisko członków zespołu, że powyższe kandydatury są najlepszymi spośród zgłoszonych. Analizując wynik głosowania Zgromadzenia Przedstawicieli Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że M. C. uzyskał drugie w kolejności poparcie ilością głosów, zaś gdy chodzi o A. D., to jego wynik kształtuje się na bardzo wysokim poziomie w porównaniu do innych osób spoza środowiska sądowego. Pozostali kandydaci, imiennie wskazani, nie uzyskali lepszych ocen kwalifikacyjnych sędziów wizytatorów. Mając powyższe na względzie Rada stwierdziła, że osoby, które nie zostały przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego [...] nie były, w ramach tego postępowania kwalifikacyjnego, lepszymi kandydatami niż M. C. i A. D. Te argumenty spowodowały, że Rada na posiedzeniu w dniu 29 lipca 2014 r. oddała za kandydaturą M. C. 15 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”, a za kandydaturą A.D. 16 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się”. W uzasadnieniu uchwały wymienione zostały wyniki głosowania na wszystkich pozostałych kandydatów, w

tym na P. W. - referendarza sądowego, który uzyskał 0 głosów „za”, 2 głosy „przeciw” i 15 głosów „wstrzymujących się”.

W odwołaniu od uchwały KRS z dnia 29 lipca 2014 r. P. W., zaskarżając uchwałę w całości, wniósł o jej uchylenie w punkcie I podpunkt 1 i 2 oraz w punkcie II podpunkt 58 w części dotyczącej nieprzedstawiania Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w Sądzie Rejonowym [...] jego kandydatury i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa. Sformułował zarzut naruszenia prawa materialnego, to jest art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy, w tym zgromadzonych dokumentów dotyczących odwołującego się.

Zdaniem P. W., uchwała nie znajduje oparcia w materiałach źródłowych, albowiem odwołujący się posiada wyższe kwalifikacje i doświadczenia zawodowe, niż wybrani kandydaci, ponieważ zdał egzamin radcowski, posiada dodatkowe wykształcenie magisterskie, ukończył studia podyplomowe, ukończył kurs języka angielskiego dla kadr bankowych, brał udział w licznych szkoleniach w Służbie Więziennej i w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. Posiada również większe doświadczenie życiowe z racji pracy w różnych instytucjach państwowych (banku). Rekomendowani kandydaci mają mniejsze doświadczenie zawodowe, w przypadku pierwszego kandydata staż wynosi 4 lata, a drugi kandydat nie zdał egzaminu sędziowskiego. W ocenie odwołującego się, Rada w istocie nie rozpoznała jego kandydatury merytorycznie, gdyż nie przedstawiła jego sytuacji w motywach uchwały, co pozostaje w kolizji z zapatrywaniami wyrażonymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2014 r., III KRS 30/11. Dodatkowo nie zostało docenione, że odwołujący się zdał nie tylko egzamin sędziowski, ale pięciostopniowy egzamin radcowski, który jest egzaminem trudniejszym i obejmował szerszy zakres wiedzy prawniczej, jak też posiada lepsze przygotowanie teoretyczne i praktyczne do stosowania prawa karnego wykonawczego z racji służby w więziennictwie. Uchwała powinna być uchylona, ponieważ Rada nie dokonała oceny kwalifikacji odwołującego się i nie zastosowała do jego kandydatury takich samych kryteriów, jak do tych kandydatów, którzy uzyskali rekomendację do pełnienia urzędu sędziego.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie podkreślając, że przy podjęciu uchwały z dnia 29 lipca 2014 r. dokonała wszechstronnej i szczegółowej oceny wszystkich zgłoszonych kandydatur. Przy ocenie tej, również w przypadku P. W., została uwzględniona cała zgromadzona w sprawie dokumentacja, wstępnej oceny dokonali na posiedzeniu członkowie Zespołu, a ostateczny wybór nastąpił na posiedzeniu Rady. W ramach tego wyboru Rada porównała między innymi, oceny kwalifikacyjne kandydatów, ich doświadczenie zawodowe, dorobek naukowy oraz poparcie środowiska sędziowskiego.

Odpowiedź na odwołanie złożyli także uczestnicy postępowania nominacyjnego M. C. i A. D. Wnieśli o oddalenie odwołania z powodu jego bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Na wstępie podkreślić należy, że względu na konstrukcję zarzutu odwołania, że zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.) w postępowaniu wywołanym odwołaniem od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. Odesłanie to ma na celu przede wszystkim wyłączenie możliwości powoływania nowych faktów i dowodów w tym wyjątkowym, jednoinstancyjnym postępowaniu oraz orzekanie na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Radę - art. 398¹³ § 2 k.p.c. Natomiast co do stosowania art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., który przewiduje wymóg przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ze skutkiem odrzucenia *a limine* wynikającym z art. 398⁶ § 2 k.p.c., to z jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że do podstaw odwołań od uchwał Rady nie stosuje się warunku z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a więc konieczności wykazania wprost, że zarzucane uchybienie procesowe mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z tego względu odwołania nie spełniające owego wymogu nie podlegają odrzuceniu. W przypadku tych szczególnych środków zaskarżenia podstawy zostały określone

przez ustawodawcę w przepisie art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, zgodnie z którym odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem. Kolidacja ta oznaczać może naruszenie prawa materialnego lub prawa procesowego. W konsekwencji, kognicja Sądu Najwyższego jest ograniczona tylko do badania zgodności uchwały z prawem, czyli procedury podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanek decydujących o jej treści, nie obejmuje więc merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego, chyba że Rada przy badaniu owych kwalifikacji naruszyłaby normy konstytucyjne. Pogląd ten jest judykaturze Sądu Najwyższego ugruntowany, pozostaje także w zgodzie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2014 r., III KRS 14/14, LEX nr 1483581, z dnia 24 stycznia 2012 r., III KRS 30/11, LEX nr 1163943, z dnia 6 października 2011 r., III KRS 16/11, LEX nr 1163347, z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, OSNP 2011 nr 13-14, poz. 196, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63).

W przedmiotowym odwołaniu P. W. wskazał na sprzeczność uchwały z art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Przepisy art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa wytyczają konkretne obowiązki i uprawnienia Rady w procedurze konkursowej. W art. 33 ust. 1 ustawy sformułowana została podstawowa zasada prowadzenia postępowania we wszystkich rodzajach spraw indywidualnych należących do kompetencji Rady - obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Kreuje to obowiązek uwzględnienia przez Radę całości zgromadzonej dokumentacji, w tym stanowisk, ocen i opinii wszystkich upoważnionych do tego organów, jednakże bez konieczności szczegółowego odnoszenia się do każdego z tych dowodów (zob. T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski „Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz” pod red. J. Gudowskiego, wyd. 2, Warszawa 2009, s. 742-743 - zachowujące aktualność uwagi na tle rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego

trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą - Dz.U. Nr 219, poz. 1623 ze zm.). Proceduralnym wyrazem realizowania przez Radę zasady wszechstronnego rozważenia sprawy jest dwuetapowy sposób postępowania. W pierwszym etapie postępowanie wyjaśniające prowadzi zespół Rady, który zbiera i ocenia materiały oraz wyjaśnienia i na podstawie szczegółowej analizy oraz wyników głosowania przedstawia swe stanowisko (opracowanie listy rekomendowanych kandydatów) z uzasadnieniem. Drugi etap postępowania odbywa się na posiedzeniu plenarnym Rady, na którym członkowie zespołu przedstawiają swe stanowisko, odpowiadają na pytania, odbywa się debata poprzedzająca podjęcie uchwały. Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, ma jednak obowiązek wziąć to stanowisko pod uwagę w ramach wszechstronnego rozważenia sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., III KRS 1/12, OSNP 2013 nr 3-4, poz. 47). Nakaz wszechstronnego rozpoznania sprawy koresponduje z kryteriami oceny wskazanymi w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Przepis ten przewiduje, że przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście rekomendacyjnej zespół kieruje się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględnia doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma wątpliwości, że choć przepis art. 35 ust. 2 ustawy odnosi się wprost do zespołu, to z wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, że ma on również zastosowanie do plenarnej oceny kandydatów przed Radą. Nie do zaakceptowania jest pogląd, aby członkowie Rady, którzy uczestniczyli w pracach zespołu, stosowali w Radzie inne kryteria niż w zespole (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194).

Z przytoczonych regulacji wyłania się obraz postępowania kwalifikacyjnego przed Krajową Radą Sądownictwa oraz zakres kontroli sądowej jej uchwał. Zasadniczym kryterium wyboru kandydata do pełnienia urzędu sędziego są jego kwalifikacje zawodowe oraz cechy osobowości. Sprawdzalność tych walorów nie zawsze jest prosta. O ile ocena kwalifikacji stanowi wypadkową całościowej analizy drogi zawodowej, jej elementem jest analizowana przez sędziów wizytatorów

wiedza prawnicza, organizacja pracy, terminowe wywiązywanie się z obowiązków itp., o tyle cechy osobowości nie podlegają takim wymiernym kryteriom i ich ocena ma w większym stopniu charakter subiektywny. Za istotne kryterium oceny cech osobowości uznaje się poparcie środowiska sędziowskiego, które wyraża swe zdanie poprzez wybrane organy. Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu danego sądu nie wiążą wprawdzie Krajowej Rady Sądownictwa przy ocenianiu kandydata, ale są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku. W orzecznictwie przyjmuje się nawet, że mają one istotniejsze znaczenie dla oceny kandydatów, niż rekomendacje, publikacje, czy też inne dokumenty załączone do karty zgłoszenia (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637).

Odnosząc te uwagi do okoliczności rozpatrywanego przypadku zauważyć należy, że Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu uchwały podała wyraźnie, że uwzględniła ocenę kwalifikacji kandydatów i kryteria wyrażone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy. Tym samym jednoznacznie wskazała, że kierowała się ustawowymi miernikami, według których dokonywana jest selekcja kandydatów. Odwołujący się nie sformułował zarzutu naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy, a jego wywody o kwalifikacjach wyższych, niż posiadają osoby wyłonione do nominacji, mają charakter subiektywny i stanowią tego typu polemikę z merytoryczną oceną Rady, która nie poddaje się kontroli w postępowaniu odwoławczym. P. W. nie postawił także zarzutu naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy i Krajowej Radzie Sądownictwa, co czyni odwołanie ułomnym jurydycznie, gdyż z motywów odwołania wynika, że właśnie w niepełnej treści uzasadnienia uchwały odwołujący się upatruje racje swego zaskarżenia. Przepis ten przewiduje wymóg uzasadnienia uchwał Rady. Choć ustawodawca nie uregulował, jaka powinna być treść uzasadnienia uchwał w sprawach indywidualnych, judykatura wypracowała określone standardy. Aby decyzja Rady poddawała się kontroli w postępowaniu odwoławczym, to z treści jej uzasadnienia powinno wynikać, że wyłoniony kandydat spełnia przewidziane przepisami wymagania, a w przypadku większej liczby kandydatów niż wolnych stanowisk, że Rada dokonała wyboru najlepszego

kandydata. Innymi słowy, w przypadku wielości kandydatów wymagane jest dokładne omówienie walorów kandydatów wybranych przez Radę, a co do pozostałych dopuszcza się przedstawienie oceny ogólnej, sprowadzającej się do stwierdzenia, że pozostali kandydaci nie spełnili stawianych wymogów w takim stopniu, jak wybrany kandydat i dlaczego. Z tego względu brak odrębnej charakterystyki każdego kandydata, który nie został przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie, nie narusza art. 42 ust. 1 i art. 44 ust. 3 ustawy o KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, OSNP 2013 nr 13, poz. 166, z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX nr 1402636, z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637). Nie ma też podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu charakterystyki danego kandydata, to tym samym nie dokonała wnikliwej oceny jego kandydatury, nie przemawiają za tym ani reguły wnioskowania logicznego, ani żadne domniemania faktyczne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 marca 2013 r., III KRS 146/13, Legalis nr 733471).

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze odwołanie podziela zapatrywania wynikające z przywołanych judykatów, odnosząc je do treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały. Główny ciężar postępowania dowodowego, związany z zebraniem materiałów, ich uszeregowaniem, oceną, wytypowaniem najlepszych kandydatów, spoczął na zespole KRS. Rada powołała się na wyniki prac zespołu, które zaowocowały rekomendacją dla dwóch kandydatów spośród kilkudziesięciu zgłoszonych. Nie ma przesłanek do twierdzenia, że zespół pominął jakiegokolwiek dokumenty dotyczące P. W., zaś ocena dokumentów stanowi suwerenną domenę zespołu oraz Rady *in pleno*. W motywach uchwały Rada szczegółowo scharakteryzowała kandydatury M. C. i A. D., co do pozostałych przedstawiła ocenę ogólną, bez omawiania każdego kandydata z osobna, imiennie podała natomiast wyniki głosowania na wszystkich kandydatów. Rację ma odwołujący się wskazując, że Rada w uzasadnieniu nie zamieściła jego charakterystyki, ale nie uczyniła tego również względem pozostałych kilkudziesięciu osób, które nie zostały wytypowane do nominacji, a zatem nie doszło do żadnego celowego pominięcia opisu kandydatury P. W. Brak takiej charakterystyki nie oznacza, jak wynika z powyższych rozważań, że uzasadnienie uchwały narusza art.

42 ust. 1 ustawy o KRS. Nie świadczy to także o niezgodności uchwały z prawem - art. 44 ust. 1 ustawy, skoro Rada skrupulatnie omówiła walory kandydatów wybranych, podała kryteria oceny powołując art. 35 ust. 2 ustawy, po czym podsumowała, że pozostałe osoby nie spełniły stawianych wymagań w takim stopniu, jak kandydaci uznani za najlepszych. Zauważyć należy, że ocena osób wyłonionych do powołania odpowiada kryteriom oceny całościowej, wynikającej z łącznego zastosowania i wyważenia tych mierników, a nie tylko z porównania przez pryzmat kryteriów poszczególnych, co do których inni kandydaci mogli mieć lepsze notowania (doświadczenie zawodowe, opinia przełożonego itp.). Sąd Najwyższy niejednokrotnie wyjaśniał, że żadne z przyjętych kryteriów nie może mieć charakteru decydującego, znaczenie takie ma dopiero całościowa ocena kandydatów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). P.W., stawiając zarzut obrazy art. 33 ust. 1 ustawy o KRS nie wytknął uchybień formalnych przy dokonywaniu tak rozumianej oceny przez Radę, jak też nie wykazał, aby Rada w procesie rekomendacji naruszyła normy konstytucyjne.

Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę „po wszechstronnym rozważeniu sprawy”, w którego zakresie mieszczą się okoliczności wymienione w przepisie art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, powołanym przez Radę w treści uzasadnienia. Tak skonstruowane uzasadnienie zaskarżonej uchwały pozwoliło na kontrolę postępowania Rady, pod kątem dochowania wymogów art. 33 ust. 1 ustawy. Ponieważ skarżący nie wykazał, aby zaskarżona uchwała była sprzeczna z prawem, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. i art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.